

Sygn. akt V GC 333/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Bury
Protokolant:	Sekr. Sądowy Magda Ściegaj

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powódki K. K. kwotę 2.579,87 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.046,00 zł (jeden tysiąc czterdzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Joanna Bury

**Sygn. akt V GC 333/17**

## UZASADNIENIE

Powódka K. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2 579, 87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne powódce wynagrodzenie za wynajęcie samochodu dla K. P. (1), którego samochód został uszkodzony przez sprawcę, posiadającego obowiązkową polisę OC u pozwanego. Poszkodowany dokonał cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzycelności w zakresie kosztów wynajmu pojazdów zastępczych. Powódka wynajmowała poszkodowanemu pojazd zastępczy od dnia 13 sierpnia 2016 r. do 29 sierpnia 2016 r. Powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 600,20 zł. Na tę kwotę składa się koszt najmu pojazdu – 4 329,60 zł oraz koszt podstawienia pojazdu – 270,60 zł. Pozwany uiścił jedynie część należności w wysokości 2020,33 zł. Powódka dochodzi pozostałej kwoty.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zakwestionował czas najmu, stawkę oraz potrzebę zawarcia umowy najmu.

**Sąd ustalił, co następuje:**

W dniu 13 sierpnia 2016 r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki S. (...) należący do K. P. (1). Sprawca kolizji był ubezpieczony w towarzystwie ubezpieczeń pozwanego (okoliczność bezsporna).

Ponieważ pojazd nie nadawał się do użytkowania poszkodowany wynajął od powódki od dnia 13 sierpnia 2016 r. do 29 sierpnia 2016 r. pojazd zastępczy po stawce 220 zł netto/dobę.

( **dowód:** umowa najmu k. 7, ogólne warunki najmu k. 8, protokół zdawczo – odbiorczy k. 9, cennik usług k.11, faktura VAT k.12)

Uszkodzony pojazd do warsztatu został przewieziony na lawecie. Naprawa została przeprowadzona w warsztacie naprawczym w N..

(dowód: zeznania świadka K. P. (1) k. 56-56v )

W dniu 13 sierpnia 2016 r. K. P. (1) zawarł z powódką umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego.

( **dowód:** cesja wierzytelności z dn. 13 sierpnia 2016 r. – k. 10)

Za okres najmu pojazdu oraz za podstawienie pojazdu powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 4 600,20 zł. Najem pojazdu został ustalony na kwotę 4 329,60 zł, zaś koszt podstawiania pojazdu na kwotę 280,60 zł.

( **dowód:** faktura VAT k. 12)

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznał tytułem odszkodowania kwotę 2020,33 zł.

**(bezsporne)**

Poszkodowany po kolizji nie dysponował innym pojazdem oprócz uszkodzonego. Pojazd był mu potrzebny do dojazdów do pracy oraz wykonywania innych bieżących spraw. Pojazd także używany był do przewożenia instrumentów muzycznych. Poszkodowany nie otrzymał informacji o wynajęciu pojazdu od ubezpieczyciela. Oddał pojazd tego samego dnia, w którym uzyskał informacje o naprawie swojego. (...) zostało naprawione w warsztacie naprawczym w N..

( **dowód** : zeznania K. P. (2) k. 56-56v)

**Sąd zważył, co następuje:**

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości i autentyczności nie zakwestionowano, to jest na umowie najmu, umowie cesji oraz na zeznaniach świadka K. P. (1). Zeznaniom tym Sąd dał wiarę jako autentycznym, szczerym, i logicznym. Nie zostały one również podważone przez pozwanego żadnym dowodem przeciwnym.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował czas najmu, stawkę oraz potrzebę najmu pojazdu przez poszkodowanego.

Zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż powodowi przysługuje odszkodowanie w takiej wysokości, w jakiej przysługiwałoby ono poszkodowanemu. Umową cesji wierzytelności, powód nabył, bowiem od właściciela przedmiotowego pojazdu wierzytelność w takiej postaci i kwocie, która przysługiwałaby poszkodowanemu właścicielowi pojazdu.

W ocenie Sądu, stanowiąca podstawę legitymacji czynnej powódki umowa cesji jest również ważna i skuteczna. Została podpisana zarówno w imieniu powódki, jak i poszkodowanego. Nadto zawiera ona wszystkie niezbędne elementy, jakie tego typu umowa zawierać powinna.

W ocenie Sądu powódka przedstawiła także dowody, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynika zasadność jej żądania. Z zeznań świadka jednoznacznie wynikało, że zasadnie wynajął on samochód zastępczy. Uszkodzony pojazd nie nadawał się do jazdy i aby to stwierdzić nie potrzebne były wiadomości specjalne lecz elementarna znajomość przepisów o ruchu drogowym. Pojazd po kolizji został przewieziony na lawecie. Świadek wyjaśnił też dlaczego zachodziła konieczność wynajęcia pojazdu. Był bowiem pozbawiony możliwości korzystania ze swego pojazdu, a pojazd był mu niezbędny do dojazdów do pracy, czy też do przewożenia instrumentów muzycznych na uroczystości. Nadto zwrócić uwagę należy na fakt, że poszkodowany zwrócił najęty pojazd tego samego dnia, w którym swój odebrał z naprawy. Nie czekał także na wypłatę odszkodowania. Naprawę opłacił z własnych pieniędzy.

Dodatkowo wskazać należy, że pozwany nie wykazał też, aby w tej sprawie było to zawinione przez warsztat, aby wynikało to z jego zaniedbań. Nadto czas najmu obejmował okres naprawy pojazdu uszkodzonego a zatem poszkodowany był pozbawiony możliwości korzystania ze swego pojazdu. Był to czas faktycznej naprawy. Wnioskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego na okoliczność technologicznego czasu naprawy został pominięty jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy. Nie czas technologiczny, ale czas uzasadniony i celowy w danych warunkach jest tu istotny. Warto nadmienić, iż Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, gdy dla miarodajnej oceny okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest uzyskanie wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r. I UK 22/14 LEX nr 1545137).

Poszkodowany z własnych środków zapłacił za naprawę, a dopiero tydzień po odbiorze auta z naprawy pozwany wypłacił odszkodowanie. Nie sposób więc z uwagi na powyższe postawić poszkodowanemu zarzutu zwiększenia szkody.

Odnosząc się do kwestionowanej przez pozwanego stawki najmu pojazdu zastępczego uznać należało, że uwagi pozwanego nie zasługują na uwzględnienie. Poszkodowany mógł wynająć pojazd zastępczy tej samej klasy, bądź klasy porównywalnej co samochód uszkodzony, co też uczynił. Przyjęta przez powoda stawka 220 zł netto/dobę wynika zaś z dołączone do umowy cennika, a jej wysokość odpowiada przeciętnym stawkom najmu podobnej klasy pojazdów w rejonie (...). Pozwany nie udowodnił bowiem, aby stawka ta, stosowana u powoda wykraczała poza stawki stosowane na lokalnym rynku tj. aby przekraczała stawki maksymalne. Teza dowodowa, na jaką wnioskowany był przez pozwanego biegły, nie mogła przy tym zostać uwzględniona albowiem średnia cena wynajmu nie jest tu adekwatna do oceny roszczenia. Stawka najmu, aby mogła zostać uznana za celową i ekonomicznie uzasadnioną, nie może przekraczać maksymalnych stawek obowiązujących na lokalnym terenie. Dlatego ten wniosek dowodowy został oddalony jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania i zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Poszkodowany nie ma przy tym obowiązku poszukiwania najtańszej oferty – nie sposób mu bowiem zarzucić zwiększenia rozmiarów szkody w sytuacji, kiedy najął pojazd według stawek obowiązujących na miejscowym terenie. Stanowisko sądu znajduje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2002r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64) zgodnie z tezą którego „ jeżeli z treści umowy ubezpieczenia autocasco nie wynika nic innego, ubezpieczony, który nabywa autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego je najtaniej. Możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia, wynikającego z wynikającego z art. 354 §2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe”. Przez analogię stanowisko to można odnieść do sposobu naprawienia szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego. Dodać tylko należy, iż propozycja ubezpieczyciela o

wynajmie pojazdu dotarła do poszkodowanej po skorzystaniu już z oferty powódki. Nadto poszkodowana wyjeżdżała na zaplanowany urlop, co potęgowało konieczność wynajmu pojazdu w danej chwili i o stosownych parametrach. Nie sposób więc postawić poszkodowanej zarzutu zwiększenia rozmiarów szkody.

Odnosnie ogólnych rozważań odpowiedzialności ubezpieczyciela w przedmiocie wydatków na najem pojazdu zastępczego:

Podkreślenia wymaga fakt, iż w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. W podjętej w dniu 17 listopada 2011r. uchwale (III CZP 5/2011, LexPolonica nr 2790743, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/11, OSNC 2012/3 poz. 28, Palestra 2011/11-12 str. 133) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd w pełni podziela wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r. wskazano, iż istnieje nurt, zgodnie z którym utrzymuje się, że już samo pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę. Bardziej jednak relatywnym, w ocenie tut. Sądu jest pogląd (również aprobowany przez Sąd Najwyższy), zgodnie z którym szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny.

Każdorazowo Sąd Najwyższy podkreśla, że poniesione w powyższy sposób koszty muszą mieć przymiot koniecznych, albowiem w przeciwnym razie ich refundacja prowadziłaby do powstania wzbogacenia po stronie poszkodowanego. Nie można bowiem oczekiwać, że ubezpieczyciel sfinansuje najem pojazdu zastępczego, którego poszkodowany w ogóle nie używał, lub też używał w stopniu nieproporcjonalnym do wysokości poniesionych kosztów. „Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. (...) Z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji”.

Z tych też względów należało uznać, że poniesiona przez K. P. (2) szkoda obejmuje wydatki, które były celowe i ekonomicznie uzasadnione w pełnej wysokości.

Tak więc, skoro pozwany już dotychczas wypłacił 2020,33 zł, pozostałe do wypłaty odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynosi 2 579,87 zł (4 600,20 – 2 020,33zł).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty 2 579,87 zł od dnia 14 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Z tych przyczyn, na zasadzie art. 509 § 1 i § 2 k.c., w zw. z art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 par. 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku, przyjmując zasadność powództwa w zakresie pozostałej, nieuiszczonej dotąd kwoty za najem pojazdu. Zasądzeniu podlegała więc kwota 2 579,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenie swoich praw. Powódka poniosła koszty pełnomocnika (900 zł) oraz opłatę od pozwu 129 zł, a także 17 zł opłaty od pełnomocnictwa. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę łączną w wysokości 1 046 zł, o czym orzeczono jak w pkt II wyroku.

SSR Joanna Bury